

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

**Vánoce
očíma dětí**

**Apoštolský
list**

**Mikuláš
u nás
v kostele**

**Vánoční
příběhy**

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

Vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřdovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

otec Jiří, Dominik Grůza,
Lucie Grůzová, Kája Krejčí,
Václav Müller,
Marie Šlincová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

náklad

250ks výtisků

Slovo redaktorů

Milí farníci,

Na začátku nového roku chceme poděkovat všem, kdo se podílejí na našem časopise! Obzvláště bychom rádi jmenovali Kláru a Romana Smékalovi, kteří dávají časopisu finální podobu a mají s ním po celý rok mnoho práce!

Kéž se nám toto dílo dále daří, abychom se mohli povzbuzovat ve víře a otevírat brány!

Lucie a Dominik Grůzovi

Duchovní slovo

Milí farníci.

Rád bych využil tuto možnost, abychom se společně podívali na přísliby a šance roku 2013. Jistě jste přemýšleli, jaké plány nebo jaká předsevzetí byste rádi uskutečnili v následujícím kalendářním roce. Možná vám přišla na mysl otázka, jestli vůbec něco zkoušet a plánovat, když běžné provozní starosti dokázaly předchozí plány převálcovat. V této záležitosti Vás chci povzbudit: nic nevzdávejte! Jen tam, kde se o nic nepokusíme, je předem jisté, že ničeho nedosáhneme. Ztráta touhy a naděje by nás mohla doopravdy úplně zastavit. Mějte velké krásné touhy, konkrétní předsevzetí a nedejte si vzít naději.

Církev to také nevzdává - ani světová ani ta místní. Světová církev letos touží a doufá v obnovu víry, v radost z toho, že věříme a v nadšené předávání víry. Chce co nejvíc prožít setkání s Bohem, z kterého se zrodí základní zaměření života. Umění žít se totiž učí jen v intenzivním vztahu k Bohu. Proto si církev dává předsevzetí víc poznávat obsah víry (z Katechismu, koncilních dokumentů) a intenzivněji žít ze Svátosti smíření a eucharistie.

Odpovědí místní církve je mimo jiné slavení roku eucharistie, kterým vyvrcholí příprava na výročí příchodu slovanských věrozvěstů (ne zvěrozvěstů, zvěrstva přinesli jiní, nikoliv Cyril s Metodějem). Už před delším časem nás otec biskup vyzval, abychom přijímali všechny příležitosti k setrvání v tichu před eucharistií. Říká, že je to cesta, jak přejít od přijetí Ježíše k jeho následování v životě. Před Ježíšem vycítíme, co si od nás přeje, tam Boží světlo uzdravuje a formuje srdce člověka. „Bude se nám rozjasňovat tvář, budeme-li hledět na Pána a přebývat s ním.“

Propojení myšlenek o víře a eucharistii je zřejmé. V eucharistii se víra hlásá, slaví a popisuje. Ježíšovými slovy z jeho eucharistické řeči: „To je vůle mého Otce, aby každý kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný.“ Kdo vidí chléb a věří, že je to Syn, už teď má život věčný.

Tento program všeobecné i místní církve se pokusíme ve farnosti naplňovat a zvu každého z vás, aby se do společného úsilí zapojil.

O. Jiří

obsah

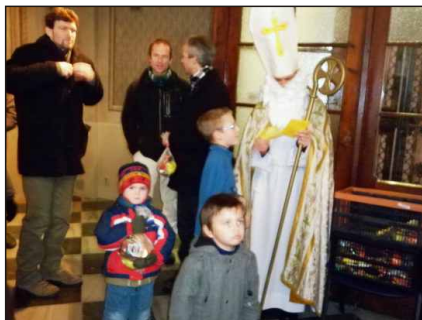
- 1 Duchovní slovo
- 2 Mikuláš u nás v kostele
Vánoce očima dětí
Nám, nám narodil se
Plán akcí
Životní jubileum
- 3 Apoštolský list papeže
Benedikta XVI. - 2. část
- 5 Vánoční příběhy
- 7 Noe

Mikuláš u nás v kostele

Tento rok sv. Mikuláš přišel do kostela až v neděli 9.12., byl však pečlivě připraven. Rozdával plno úsměvů a radosti a pro každé dítě měl balíček plný překvapení (nejen sladkých, ale i psacích, lepících)! Velké díky všem, kdo se podíleli na přípravách tohoto veselí!

DG

Vánoce očima dětí

„Petříku, uklízej, za chvíli k nám přijde Ježíšek na oběd!“ volal čtyřletý David na dvouletého brášku. „Hmmm, dobře Davi...“ zazněla odpověď a bylo slyšet padání kostek do krabice, narážení aut o police.

Byl Štědrý den okolo páté hodiny odpoledne. Vrátili jsme se z dětské mše svaté, rodiče plni pokoje, pohody a krásy, kterou jsme načerpali u jesliček, a děti plné vzrušení, kdy už přijde ten Ježíšek.

„Kluci, pojdte, nachystáme stůl,“ svolala maminka děti, aby zjistila jejich očekávání. „Davídku, slyšela jsem, že si myslíš, že Ježíšek přijde na večeři?“ „Nooo...“

„Víš, broučku, on nepřijde jako návštěva. On je s námi pořád, jen ho nevidíme. A dnes si připomínáme jeho narozeniny...“ snažila se maminka o nějaké vysvětlení.

David se zamyslel: „Hmmm, takže On přijde jako v mlze.“ Maminka byla v koncích. „No, to já nevím, jak to dělá.“ David pokračoval a ukazoval máváním ručiček mlhu: „No... takhle v mlze a dárky spadnou na zem!“

Po štědrovečerní večeři šly děti s tátou vyhlížet do podkroví první hvězdu, aby měla maminka čas nanosit dárky. Když bylo vše hotovo, zazvonila maminka zvonečkem. Děti na zvuk moc nereagovaly, tak je rodiče navedli, aby zjistily, co se změnilo. Davídek přiběhl ke stromečku, dárky nevnímal a ptal se: „Viděla jsi, jak to udělal?“

„Neviděla,“ pohládila maminka zvědavého syna.

„Uklízela jsem.“

„Hmmm. To nevádí.“ Řeklo dítě a všimlo si dárků.

„Pane, kéž jsme jako děti a každý den tě s takovou horlivostí očekáváme a hledáme!“

Nám, nám narodil se

Nám, nám narodil se.
Obnažené rámě Hospodina
beznaděj úzkostnou snímá
a do úst proroků proudí Hlas:
uzřete spásu našeho Boha.

Skloň se, človíčku,
dnes Boží srdce se ti otevírá,
ta jeskyně tajemná a nádherná,
kde Panna Lilie porodila Syna.
I tobě Hvězda září,
staré zaniká, nové vchází.
Pojď v chudobě a s čistou tváří
Krále králů oslavit.

Z lásky stal se člověkem,
ač sám odlesk Božské slávy,
neváhal být malým,
maličkým jako ty.

Máš-li Víru, máš i Radost,
vždyť Hvězdu vidíš, vede TAM...

Neboj se výšek ani dalek,
ZAJÁSEJ,

již přece navěky zrozen je Pán.

K.K.

Plán akcí

Neděle 6.1. v 15:00
Vystoupení dětí v kostele

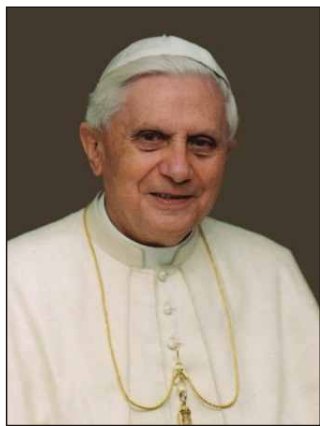
Životní jubileum

Paní Františka Cenková se dožívá 26.1.2013 požehnaných 90 let. Tímto jí chceme poděkovat za 20 let obětavé služby, kdy se starala nejen o úklid a výzdobu. Srdečně jí také přejeme mnoho Božího požehnání!

MŠ

Apoštolský list papeže Benedikta XVI. - 2. část

„*Caritas Christi urget nos*“ (2 Kor 5, 14): Kristova láska naplňuje naše srdce a pobízí nás k tomu, abychom evangelizovali. Tak jako v minulosti nás i dnes posílá na cesty světa, abychom zde hlásali evangelium všem národům na zemi (srov. Mt 28, 19). Svou láskou přitahuje Ježíš Kristus k sobě lidi všech generací: v každé době svolává církev, svěřuje jí úkol, aby hlásala evangelium, a dává jí k tomu vždy nový mandát. I dnes je tedy potřeba, aby se církev intenzivně nasazovala v úsilí o novou evangelizaci a znovu objevila radost z víry i nadšení pro její předávání. Misijní nasazení věřících, jež nikdy nemůže zeslábnout, čerpá moc a sílu z každodenního objevování Boží lásky. Víra roste tehdy, je-li prožívána jako zkušenost přijaté lásky a předávána dál jako zakoušená milost a radost. Díky ní může náš život vydávat plody, neboť víra rozšiřuje naše srdce v naději

a umožňuje nám, abychom vydávali životodárné svědectví: ano, otevírá srdce a duše těch, kdo odpovídají na Pánovo pozvání, aby přilnuli k jeho slovu a stali se jeho učedníky. Jak potvrzuje svatý Augustin, věřící se „posiluje vírou“. Svatý biskup z Hippo měl dobrý důvod, proč se vyjádřil právě takto. Jak víme, vytrvale ve svém životě hledal krásu víry, a to až do té doby, kdy jeho srdce nalezlo spočinutí v Bohu. Jeho početné spisy, v nichž vysvětluje význam a pravdivost víry, jsou jako nesmírně bohaté dědictví stále aktuální a také dnes pomáhají mnoha lidem hledajícím Boha, aby našli pravou cestu a „bránu k víře“.

Jedině skrze víru tedy víra roste a posiluje se. Neexistuje jiná možnost, jak získat jistotu ohledně svého života, než svěřovat se stále dokonaleji do náruče lásky, která se zdá být vždy větší, neboť má svůj původ v Bohu.

Rád bych při této šťastné příležitosti vyzval své spolubratry biskupy z celého světa, aby se v tomto čase duchovní milosti, kterou nám Bůh nabízí k připomenutí cenného daru víry, sjednotili s Petrovým nástupcem. Chceme tento rok oslavit důstojně a plodně. Bude proto třeba zintenzivnit reflexi nad tématem víry a pomoci tak všem, kteří věří v Krista, aby vědomě a pevně přilnuli k evangeliu, zvláště v době hlubokých změn, jimiž dnes lidstvo prochází. Budeme mít příležitost vyznat svou víru ve zmrtvýchvstalého Pána v katedrálách a kostelech celého světa, ve svých domovech a rodinách, aby každý člověk pocítil silnou potřebu lépe poznávat odvěkou víru a předávat ji budoucím generacím. Řeholní i farní společenství a všechny církevní instituce, staré i nové, v tomto roce naleznou způsob, jak veřejně vyznat své *Credo*.

Přejeme si, aby tento rok vzbudil v každém věřícím touhu *vyznat* svou víru v plnosti a s novým přesvědčením, s důvěrou a radostí. Bude dobrou příležitostí k tomu, abychom víru intenzivněji *slavili* v liturgii, zvláště při eucharistii, která je „vrchol, k němuž směřuje činnost církve, a zároveň zdroj, z něhož vyvěrá veškerá její síla“. Zároveň doufáme, že věřící budou svým životem stále věrohodněji *svědčit*. Je úkolem každého věřícího, aby zvláště v tomto roce znovu objevil obsah víry, kterou vyznává, slaví, žije a vkládá do svých modliteb, a aby přemýšlel nad samotným aktem víry.

Není bez důvodu, že se křesťané prvních staletí museli vyznání víry učit nazpaměť. Sloužilo jim jako každodenní modlitba, aby nezapomínali na závazek, který přijali ve křtu. Slovy bohatými na význam o tom hovoří i svatý Augustin ve své homilii na *redditio symboli*, složení vyznání víry: „Symbol svatého tajemství, který jste všichni společně přijali a dnes také jeden po druhém vyznali, to jsou slova, z nichž je zbudována víra matky církve. Tato víra vyrůstá z pevného základu, a tím je Kristus Pán... Přijali jste je a vyznali, ale ve své duši a v srdci je musíte uchovat jako trvale přítomná, musíte je opakovat na svém lůžku, připomínat si je na veřejných místech a nezapomínat na ně ani při jídle. A i když vaše tělo spí, musíte je opatrovat svým srdcem.“

Rád bych nyní načrtnul cestu, jež nám má pomoci porozumět lépe nejen obsahu víry, ale také samotnému aktu, jímž se v naprosté svobodě rozhodujeme odevzdat se plně Bohu. Existuje totiž hluboká jednota mezi aktem, jímž věříme, a obsahem, jemuž dáváme svůj souhlas. Vstoupit do této reality nám pomáhá také svatý Pavel, když píše: „Véra v srdci vede ke spravedlnosti, vyznání ústy vede ke spáse“ (Řím 10, 10). Srdce naznačuje, že první akt, jímž se člověk přibližuje k víře, je Božím darem a působením milosti, která jedná v nitru člověka a přetváří jej.

▶▶▶ V tomto ohledu slouží jako zvláště výmluvný příklad Lýdie. Svatý Lukáš vypráví, že když byl Pavel ve Filipech, šel v sobotu hlásat evangelium některým ženám. Byla mezi nimi i Lýdie a „Pán jí otevřel srdce, takže pozorně naslouchala Pavlovým řečem“ (Sk 16, 14). Význam tohoto prohlášení je důležitý. Svatý Lukáš tu ukazuje, že nestačí znát obsah toho, čemu se má uvěřit. Srdce, skutečný svatostánek skrytý uvnitř člověka, se musí otevřít milosti, jež očím umožňuje, aby viděly pod povrch, a člověk tak mohl pochopit, že to, co se hlásá, je Boží slovo.

Vyznání ústy zase naznačuje, že k víře nutně patří také veřejně vydávané svědectví a angažovanost. Křesťan nikdy nesmí přemýšlet o víře jako o soukromé záležitosti. Víra znamená rozhodnutí být s Pánem a žít s ním. Toto „bytí s Pánem“ ukazuje na nutnost porozumět důvodům, proč věřit. Právě proto, že jde o svobodný akt, vyžaduje víra společenskou odpovědnost za to, v co se věří. Tento veřejný rozměr víry a její odvážné hlásání všem lidem předvedla církev zcela jednoznačně při Letnicích. Je to dar Ducha Svatého, který nás uschopňuje k misijnímu poslání a posiluje naše svědectví, aby bylo upřímné a nebojácné.

Vyznání víry je aktem osobním a zároveň společným. Prvním předmětem víry je totiž církev. Ve víře celého křesťanského společenství dostává jedinec křest, skutečné znamení vstupu mezi věřící lid, aby získal spásu. Jak čteme v *Katechismu katolické církve*: „Věřím' (apoštolské vyznání víry): to je víra církve, kterou osobně vyznává každý věřící, zvláště při křtu. ‚Věříme' (nicejsko-cařihradské vyznání víry v řeckém originále): to je víra církve, kterou vyznávají biskupové shromáždění na koncilu nebo liturgické společenství věřících v běžném životě. ‚Věřím': tak také církev, naše matka, odpovídá Bohu svou vírou a učí nás říkat ‚Věřím', ‚Věříme'.“

Je zřejmé, že k tomu, aby člověk mohl dát svůj *souhlas*, tedy aby výslovně a úplně svým rozumem a vůlí přilnul k tomu, co církev předkládá, je nutné poznat obsah víry. Toto poznání uvádí do plnosti Bohem zjeveného spásonosného tajemství. Dát svůj souhlas dále znamená, že když člověk věří, svobodně přijímá celé tajemství víry, protože garantem jeho pravdivosti je Bůh, který se zjevuje a dovoluje nám, abychom poznali tajemství jeho lásky.

Na druhou stranu nesmíme zapomínat, že v našem kulturním kontextu existuje množství lidí, kteří v sobě sice nerozpoznávají dar víry, upřímně však hledají nejvyšší smysl a konečnou pravdu svého života i celého světa. Toto hledání je skutečnou „preambulí“ k víře, neboť vede lidi po cestě směřující k tajemství Boha. Lidský rozum v sobě nese vrozenou potřebu „toho, co platí a trvá vždycky.“ Tato potřeba pak zakládá trvalé a do lidského srdce nesmazatelně vepsané nutkání jít a nalézt toho, jehož bychom nikdy nehledali, kdyby nám už předtím nevyšel naproti. Víra nás k tomuto setkání zve a plně nás pro ně otevírá.

V Roce víry bude tedy *Katechismus katolické církve* sloužit jako skutečný nástroj podpory ve víře. Pomoci může zvláště těm, kdo se věnují formaci křesťanů, v našem kulturním prostředí tolik důležité. Z tohoto důvodu jsem vyzval Kongregaci pro nauku víry, aby se souhlasem kompetentních dikasterií Apoštolského stolce vypracovala Nótu, která církvi i jednotlivým věřícím poskytne směrnice, jak prožít Rok víry co nejefektivněji a nejvhodněji, ve službě víry a evangelizace.

Více než kdy jindy je dnes víra předmětem mnoha otázek, vyplývajících ze změněné mentality, která zvláště v dnešní době omezuje oblast rozumových jistot na vědecké a technické objevy. Církev se nicméně nikdy nebála ukázat, že mezi vírou a skutečnou vědou nemůže být žádný rozpor; i když každá volí jinou cestu, obě směřují k pravdě.

Rozhodující význam bude v tomto roce mít návrat k dějinám naší víry, v nichž se prolínají neprobádatelné hlubiny svatosti a hříchu. Zatímco první z nich dosvědčuje nesmírný přínos, který pro růst a rozvoj celého společenství znamenalo svědectví života jednotlivých mužů a žen, hřích musí v každém člověku vyvolat upřímné a trvalé dílo obrácení a umožnit mu tak, aby zakusil Otcovo milosrdenství, které se nabízí všem lidem.

Během této doby budeme muset mít zrak upřený na Ježíše Krista, neboť „od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti“ (Žid 12, 2): v něm všechny strasti a tužby lidského srdce nacházejí své naplnění. Radost lásky, odpověď na drama utrpení a bolesti, síla odpuštění tváří v tvář urážce a vítězství života nad prázdnotou smrti: to vše nachází svou plnost v tajemství jeho vtělení, v tajemství toho, že se stal člověkem a sdílel s námi naši lidskou slabost, aby ji proměnil mocí svého zmrtvýchvstání. V tom, který pro naši spásu zemřel a znovu vstal k životu, se v plném světle představují příklady víry, které tyto dvoutisícileté dějiny naší spásy provázely. ▶▶▶

►►► Pro svou víru přijala Maria andělovo slovo a uvěřila zprávě, že se ve své poslušnosti a oddanosti má stát Matkou Boží (srov. Lk 1, 38). Při návštěvě Alžběty předložila Nejvyššímu svůj chvalozpěv za úžasná díla, která učinil těm, kdo v něj důvěřují (srov. Lk 1, 46-55). S radostí a rozechvěním porodila svého jediného Syna a uchovala přitom své panenství neporušené (srov. Lk 2, 6-7). S důvěrou ve svého manžela Josefa utekla s Ježíšem do Egypta, aby ho zde uchránila před Herodovým pronásledováním (srov. Mt 2, 13-15). Se stejnou vírou následovala Pána při jeho hlásání a zůstala s ním i po celou cestu na Golgotu (srov. Jan 19, 25-27). Pro svou víru Maria okusila plody Ježíšova zmrtvýchvstání a uchovávala všechny vzpomínky ve svém srdci (srov. Lk 2, 19.51). Poté je předala Dvanácti, když byli společně s ní shromáždění ve večeřadle a očekávali Ducha Svatého (srov. Sk 1, 14; 2, 1-4).

Skrze víru opustili apoštolové všechno a vydali se následovat svého Pána (srov. Mk 10, 28). Uvěřili slovům, jimiž on hlásal Boží království, přítomné a uskutečněné v jeho osobě (srov. Lk 11, 20). Žili ve společenství s Ježíšem, který je vedl svým učením a předával jim nová pravidla života, podle nichž měli být po jeho smrti poznáni jako jeho učedníci (srov. Jan 13, 34-35). Pro svou víru se vydali do celého světa, následovali příkaz zvěstovat evangelium všemu tvorstvu (srov. Mk 16, 15) a nebojácně všem lidem hlásali radost ze zmrtvýchvstání, jehož byli věrnými svědky.

Pro svou víru utvořili učedníci první společenství, shromáždili se kolem učení apoštolů, v modlitbě a ve slavení eucharistie, a všechny svůj majetek dali k dispozici celému společenství, aby tak pomohli bratřím v nouzi (srov. Sk 2, 42-47).

Pro svou víru obětovali mučedníci život a vydali svědectví o pravdě evangelia, která je proměnila a umožnila jim dosáhnout toho největšího daru lásky, schopnosti odpustit svým nepřátelům.

Pro svou víru zasvětili muži a ženy své životy Kristu, opustili všechno a rozhodli se pro život v prostotě evangelní poslušnosti, chudoby a čistoty, které jsou konkrétními znameními čekání na Pána, jenž se neopozdí. Pro svou víru podnikali nesčetní křesťané kroky na podporu spravedlnosti, aby tak uvedli do praxe slovo svého Pána, jenž přišel hlásat osvobození utiskovaných a milostivé léto pro všechny (srov. Lk 4, 18-19).

Pro svou víru vyznali muži a ženy všech věků a století, ti, jejichž jména jsou zapsána v knize života (srov. Zj 7, 9; 13, 8), jak krásné je následovat Pána Ježíše všude tam, kde byli povoláni vydávat svědectví o svém křesťanství: v rodině, na pracovišti, ve veřejném životě, při uplatnění svých jedinečných darů a ve službě, k níž byli povoláni.

Pro svou víru žijeme i my: vyznáváme-li, že Pán Ježíš je přítomný v našich životech i v dějinách.

Vánoční příběhy

Čas zvaný ADVENT znamená pro každého něco jiného. Pro některé je toto období plné shonu, dohánění úkolů, které se nepodařilo splnit dřív, a do toho shánění dárků, úklid domácnosti, přezutí a umytí auta, a tak dál... Zkrátka infarktový shon.

Taky v našem domově seniorů v Brně na Věstonické také vládne atmosféra adventu, jen trochu jiná. V terapeutických dílnách babičky pletou šálky, ty zručnější háčkují palčáky a ty, jimž stáří pokroutilo prsty, dělají z barevných papírků kuličky jako základ pro zvláštní obrázky. Z chodeb zmizely snímky z výletů a jiných společných akcí a nahradily je papírové třpytky a řetízky a hvězdičky, taky vyrobené klientkami v dílnách. Pracovníci mají pro své svěřenkyně připravený program na procvičování paměti. Nejenže se denně ptají kolikátého je a kdo má svátek, ale podněcují babičky, aby vyprávěly, jak jako mladá děvčata advent prožívala a jak se připravovala na nejhezčí svátky v roce.

►►► Atak jsme se od paní Růženky dozvěděli, že nejraději s maminkou pekla voňavé cukroví. Jednou se stalo, že jim jeden plech shořel. Paní Liduška zase vzpomíná, jak každé ráno chodila s babičkou na ranní mši zvanou roráty. Pan Karel vyprávěl, jak jeho tatínek stavěl betlém a po barvení mechu měl celé svátky zelené ruce. Hlavním motem vyprávění byl předvánoční adventní život v rodinách.

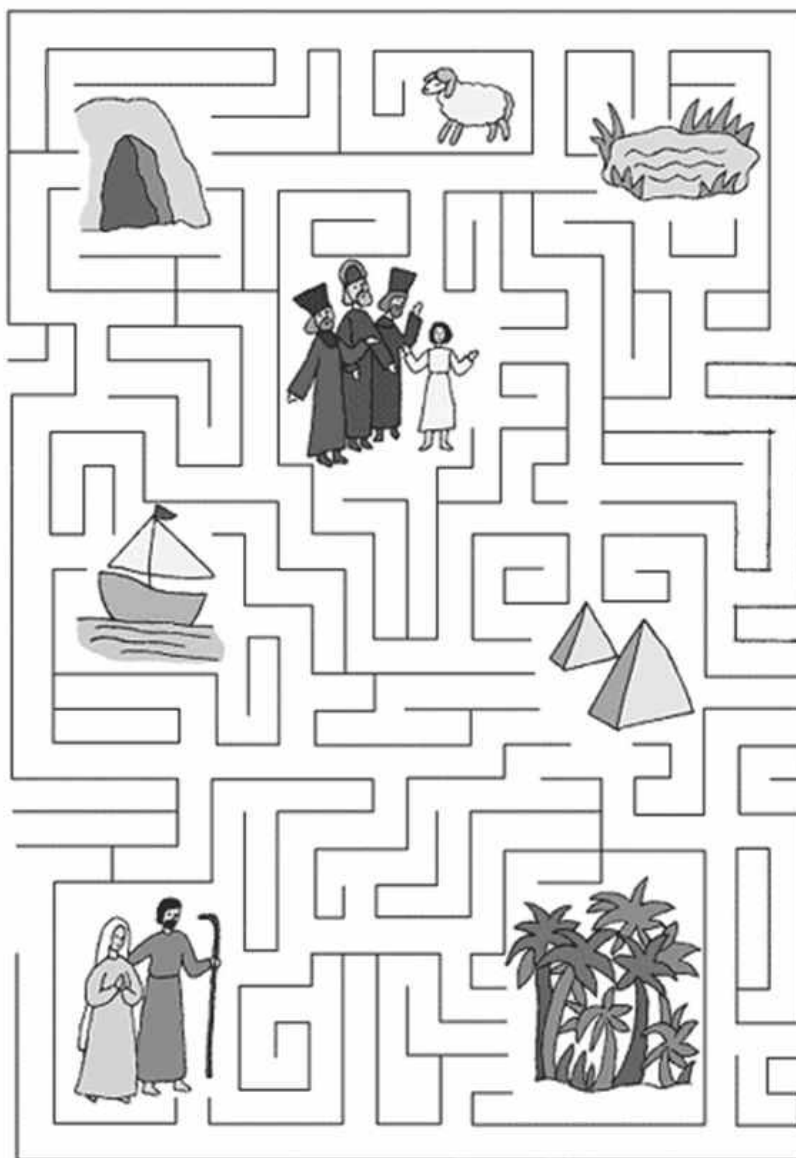
Ti, kteří v domově žijí už několik roků, ví, že i tady budou mít o Štědrém večeru k jídlu smaženého nebo vařeného kapra a k němu vynikající bramborový salát.

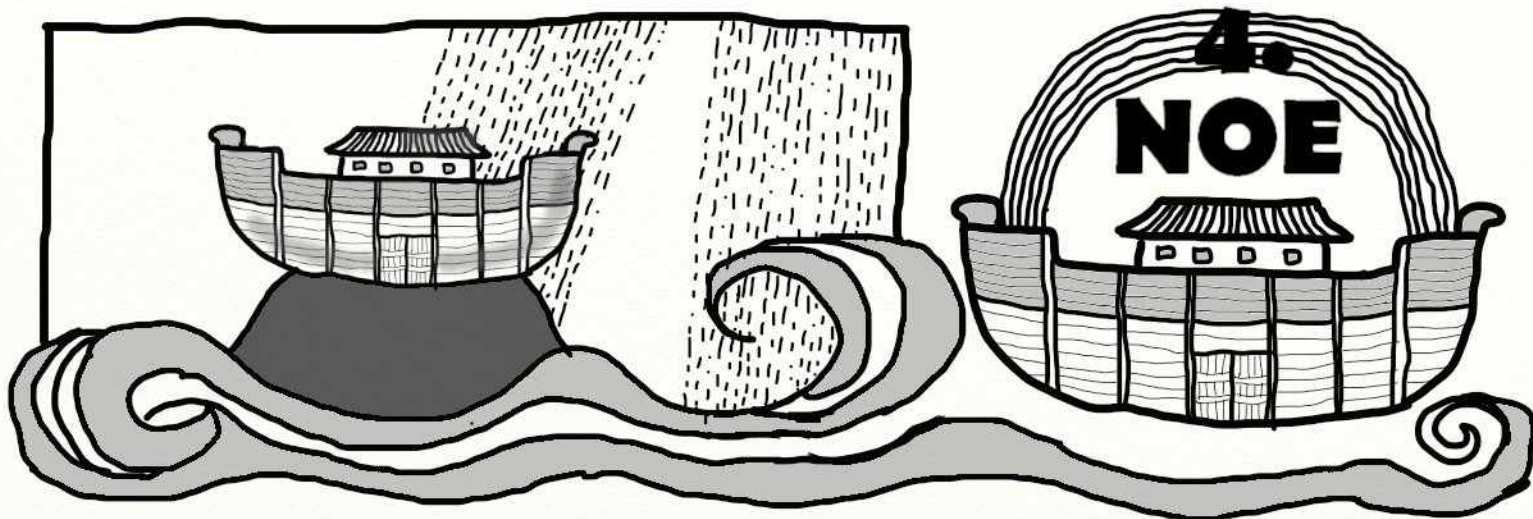
A vedení domu že každému pošle talířek čajového pečiva a ovoce. Ale většině klientů, kteří zůstanou v domově, bude chybět rodina, shromážděná o Štědrém večeru kolem rozsvíceného stromku. A i když tady sestřičky začnou zpívat: „Nesem vám noviny, poslouchejte...“, babičkám se smutkem ze samoty zadrhne hlas. Vždyť tu chybí právě ti, kteří rodinu vytváří.

Několik dní před svátky jsme byli svědky něčeho krásného. Paní Božence začal zvonit mobil. „To volá dcera. Asi mi oznámí, stejně jako loni, že na svátky za mnou nepřijdou, odjíždějí s přáteli lyžovat. Za mnou přijdou některý den po novém roce... Budou se Ti nové bačkory hodit?“ Paní Božence bylo loni do pláče a letos se to má opakovat? S povzdechem přiložila stará žena aparát k uchu. „Mami, mluvila jsem s Jendou, jestli bys chtěla o Vánocích na pár dní k nám, že prý by tě autem odvezl třeba i na půlnoční...“ Tentokrát vyhrkly paní Božence slzy radosti. Stal se zázrak.

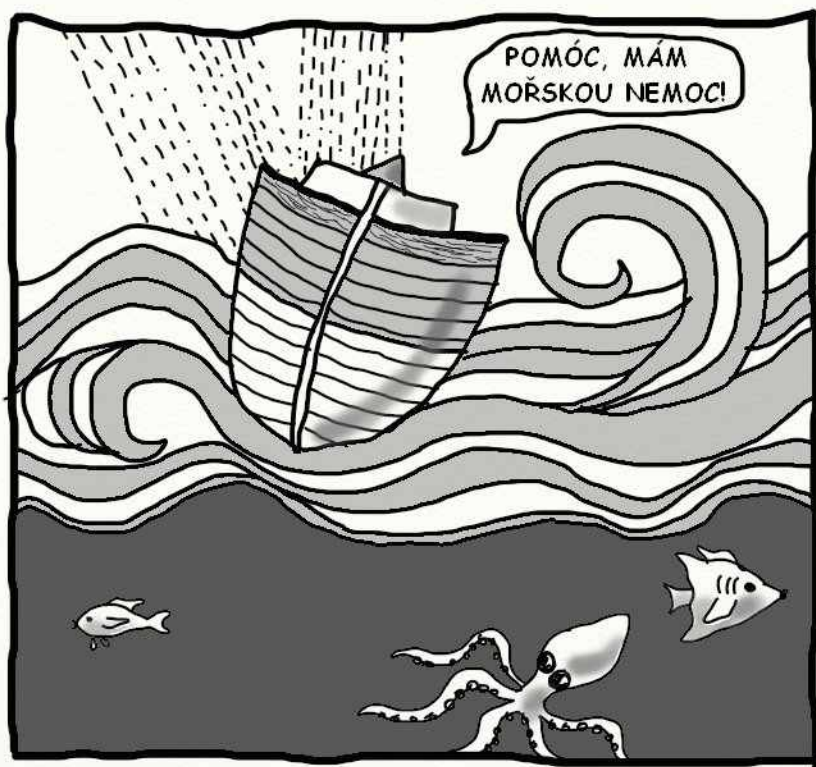
„Nám, nám narodil se...“ Letos oslaví narození Páně s rodinou a v kostele.

Václav Müller

POTOPA NA ZEMI TRVALA PO ČTYŘICET DNÍ A NADNESLA ARCHU, KTERÁ SE ZDVIHLA OD ZEMĚ.

ZAHYNULI VŠICHNI TVOROVÉ POHYBUJÍCÍ SE PO ZEMI: PTÁCI, KROTKÁ ZVÍŘATA I ZVĚŘ, VŠICHNI DROBNÍ ŽIVOČICHOVÉ, KTERÍ SE HEMŽÍ PO ZEMI, I VŠICHNI LIDÉ... ZBYL JEN NOE A TI, KTERÍ S NÍM BYLI V ARŠE.

POKRAČOVÁNÍ PŘÍŠTĚ